Een Moederhart

:: door M. MURIELS ::

„Aan Fred Henkema!

Het spijt mij zeer, je te moeten teleurstellen, maar — ik kàn je niet genoeg liefhebben, niet zóó als je 't mij vraagt. Vroeger dacht ik ook van wel, en als ik je toen hoop heb gegeven — vergeef me.

Pas in den laatsten tijd, vooral ook door je gedrag tegenover je stiefmoeder, heb ik leeren inzien, dat wij elkander niet begrijpen en verstaan.

Als ik zie, hoe hard en wreed je kunt zijn tegen iemand die lief en goed is, en zoo zichtbaar lijdt onder je hatelijkheid — terwijl zij steeds met liefde je tegemoet komt in alles — nee Fred, ik begrijp je niet meer, en — ik kàn je niet liefhebben, nu ik je van dien kant heb leeren kennen.

Ik zou niet kunnen verdragen, dat je mij er van verdacht, met je gespeeld te hebben en daarom ben ik zoo eerlijk en duidelijk mogelijk. Vergeef me, als 't je pijn doet.

Winnie Veldstra."

De hand, die den brief hield, beefde. Zwaar leunde Fred met de ellebogen op zijn tafel en bijna dreigend trokken zijn donkere wenkbrauwen samen. Met een harde uitdrukking in 't gezicht, staarde hij naar het papier, dat nu voor hem lag. „Dus door haar! Oók door haar!" dacht hij bitter. „'t Is niet genoeg, dat ze mij m'n vader, m'n thuis heeft ontnomen, nù mijn meisje. M'n meisje ja, want dat zou ze geworden zijn — als.... zegt ze het niet zelf? Had ik haar maar een half jaar vroeger gevraagd. Maar nee, als haar liefde zóó weinig verdroeg, dàn was toch scheiding beter. Scheiding! Hàrd woord! Fred nam 'n portefeuille uit zijn zak, opende die, en blikte weemoedig op 'n portret, jong meisjeskopje met blond golvend haar, mooie oogen en een fijn, maar vastberaden mondje. Hij nam het portret er uit, en hield het in de hand, staarde er naar tot zijn oogen vochtig werden, en toèn pas, toen zijn bittere wrok tegen de ander even vergeten werd, voelde hij, wat hij nu door dezen brief, hàar antwoord, had verloren. Toen voelde hij ten volle, dat zijn toch al zoo triestig leven nu voor altijd verdonkerd en vereenzaamd werd.

Hartstochtelijk drukte hij zijn lippen op het portret, dàn het hoofd in de armen gebogen, snikte hij wild en wanhopig zijn verdriet uit, weende om zijn jonge, treurige leven, dat zoo hopeloos gebroken scheen.

Fred Henkema was 16 jaar geworden toen, heel onverwachts, zijn moeder stierf. Hij had haar zielslief gehad, was haar vreugd en trots geweest, en toen zijn vader hem vroeg, wat geduld te hebben met Mien, zijn tweelingzuster met wie hij vroeger wel eens kibbelde en die nu voorloopig Moeders plaats zou innemen, had Fred met roerende hartstochtelijkheid geantwoord, dat nóóit ièmand Moeders verlaten plaats zou kunnen innemen — maar dat hij wèl zijn zuster zou verdragen en helpen als daardoor kon worden vermeden door een vreemde de intimiteit van hun huiselijken kring te doen verstoren.

Henkema had even geglimlacht toen, en met zijn hand op den mooien donkeren jongenskop, had hij gezegd: „Fred, je bent toch een goede jongen, al lijk je soms wat vreemd, ik houd véél van je, voor twéé, nu zij er niet meer is, denk daaraan!" en het stamelend antwoord van den jongen was in een drogen snik verloren gegaan.

. . . . . .

Alles ging goed. Fred vond, het ging zoo goed als maar mogelijk was. Zijn 12-jarig broertje en de 8-jarige Gonda mochten wel eens blijk geven voor hun oudste zuster niet dat ontzag te hebben, dat een moeder noodzakelijk over haar kinderen hebben moet, maar, dat bracht Vader dan later weer in òrde — en niemand dacht er aan, hoe deze erover tobde, dat zijn kinderen de echte moederzorg ontberen moesten, en hoe hijzelf het meest van allen miste de zorgende hand van de vrouw, wier portret levensgroot boven zijn schrijfbureau hing.

Drie jaar later — Fred was al negentien geworden — had zijn vader hem op een dag bij zich geroepen: „Fred ik moet je iets vertellen. Jelui krijgt weer een moeder. Ik ga hertrouwen."

Als door een plotselingen slag pijnlijk getroffen, zoo kromp de jongen ineen, maar dadelijk zich oprichtend, en de donkere oogen die vuur schoten, naar zijn vader opslaand, perste hij er driftig uit: „Vader, ik *begrijp* niet, hoe U dàt kunt doen. Het is een schending van Moeders nagedachtenis, en ik vind...."

„Dàt geloof ik wel, dat jouw jaren mij nog niet begrijpen kunnen, en.... wat jij vindt, dat doet er niet toe, en verandert niets aan mijn wèl overdacht besluit. Ik stel je eenvoudig voor het feit, en dat heb jij te aanvaarden," gaf zijn vader zijn opwinding bedwingend, hem fijntjes ten antwoord.

„Ik het feit aanvaarden? Wel, als u trouwen wilt, dat is ùw zaak, u kunt u een vrouw nemen als u wilt, maar niet mij een moeder geven. Dàt feit aanvaard ik nièt! Ik zal haar nooit moeder noemen! Nóóit!" herhaalde hij en weer hartstochtelijk voegde hij er aan toe: „Er zal tenminste één van ons hàar trouw blijven."

Met een eigenaardige uitdrukking in de oogen keek Henkema zijn zoon aan, en hij dacht aan de lieve jonge vrouw, die hij straks in huis zou brengen, en wie het leven kon worden moeilijk gemaakt door de koppigheid van dezen jongen, en hij nam zich voor hem niet méér te prikkelen.

„Fred," begon hij zachter, zijn hand op den schouder van zijn zoon, „denk nu niet alleen aan jezelf, denk aan Wim, die zoo ongezeglijk is, aan Mien, wie een veel te zware taak op de schouders rust en aan Gonnie, die eigenlijk nog niet buiten een moeder kàn — zij is nog zoo jong — —"

„Nee vader," klonk het smartelijk, „aan hàar denk ik, die ons àlles was, en die nu zóó spoedig zal vergeten zijn.

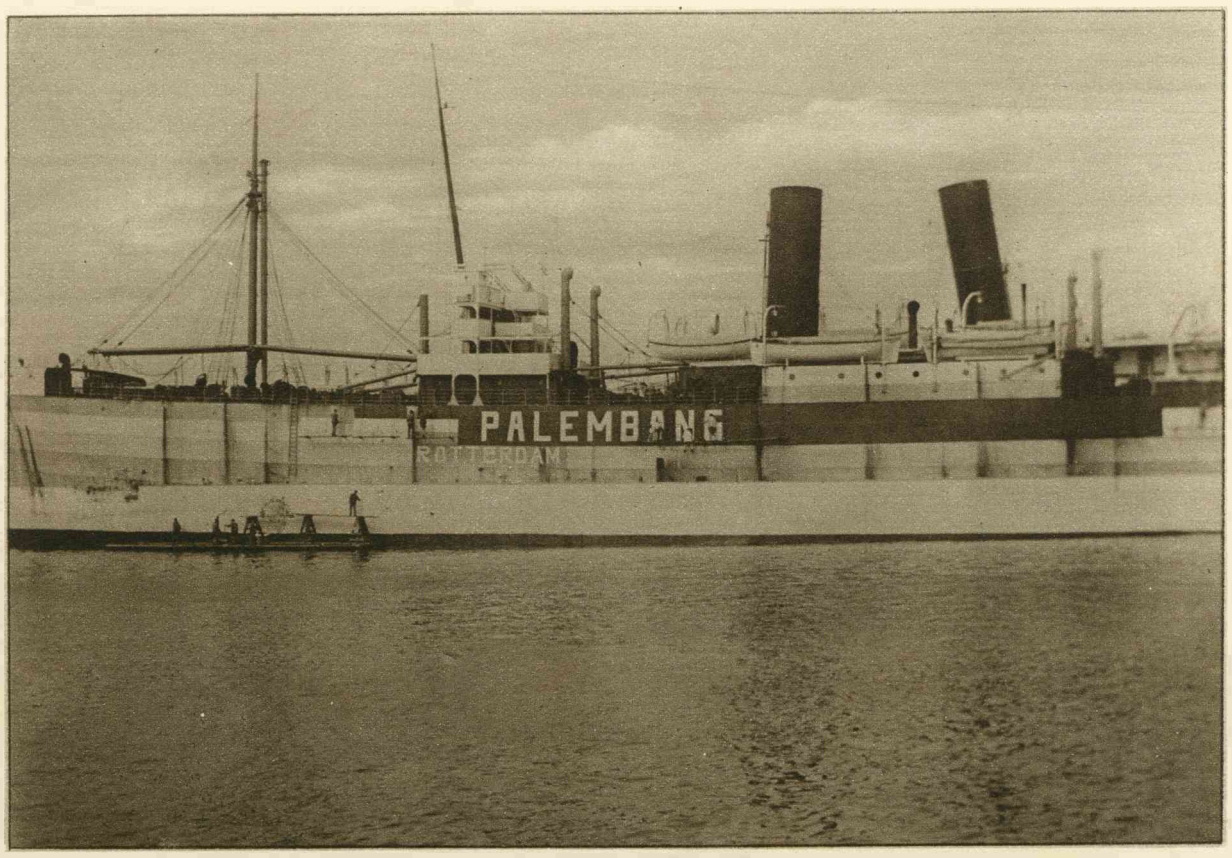
UIT HET BEZETTE MONTENEGRO.
Oostenrijksche troepen, deel uitmakend van de bezetting van Montenegro, houden tijdens een marsch rust aan den oever van een rivier.

ADMIRAAL EDUARD VON CAPELLE,
die Von Tirpitz als leider der Duitsche vloot is opgevolgd.

GEEFT U OVER!
Reproductie van een strooibiljet, zooals er door Fransche vliegers in de Duitsche loopgraven geworpen worden. Het biljet bevat de uitnoodiging om niet te schromen zich als gevangene aan de Franschen over te geven.

DE „PALEMBANG" GETORPEDEERD.
Het s.s. „Palembang", een vrachtboot van den Rotterdamschen Lloyd, is, op weg naar Java zijnde, in de nabijheid van het lichtschip „Noord-Hinder" getorpedeerd. Onze foto werd ongeveer een jaar geleden genomen, juist toen men bezig was den naam van het schip en de standplaats te vergrooten en de Nederlandsche vlag in de lengte er over te schilderen. Helaas hebben deze voorzorgsmaatregelen niet veel mogen helpen!